

Fizikî Kaos'un Çözümlemesi Olan Kuantum Teorisi, “Problematik” Anlamında Antropolojik Kaos'a da Teşmil Edilebilir.

Hatırlatma:

İnsan (Emek) Bilimi'nde de, her tabii (pure) bilimde olduğu gibi, “polemik”, “eleştiri”, “tartışma” şeklindeki edebî ve felsefî “düşünce geliştirme” usullerine yer yoktur. Yâni burada da ancak, metodolojik hatâların açıkça gösterilmesi veya ispat edilmesi, ve de bilgi yanlışlıkları ile eksikliklerinin tashih ve telâfi edilmesi sözkonusudur. Ama bu, “bir yanlış, şu kadar doğruyu götürür” gibi bir “alış-veriş mantığı” ile prim yapılarak, teori olumsuzlanabilir anlamına da gelmemektedir. Çünkü asıl teorisyenler, tartışmalarda -bir şekilde- gâlip geleceklerden, veya bunların “skolastik” öğretilerinin ezberci ve taklitçi talebelerinden değil, Panteist Zon Kulüpleri'nde “inisiye” olarak seçileceklerden çıkacağı için, bilgiç olanların veya bilgin geçinenlerin, herşeyden önce sözkonusu kulüplerin yapısı üzerine kafa yormaları veya akıl yürütmeleri gerekmektedir; tabii ki, yaşamları boyunca “insan”lığın ne olduğu hakkında bir fikir edinebildilerse... Yâni bizim, hiçbir konu hakkında, insan seçilimi (inisiyasyon) sistematüğinden bağımsız (ilgisiz) bir şekilde fikir yürüterek, birileriyle anlaşmak gibi bir lüksümüz olamaz. Veya başka bir deyişle, ya anlaştığımız zaman, adam seçilimi yapacak olan “Panteist Zon Kulüpleri” kurulur, ya da bu kulüpler kurulunca biz anlaşabiliriz; yani sözkonusu kulüpler, fikrî mutâbakâtın “gerek ve yeter” şartıdır aslında... Ve bu da demektir ki, Antropolojik Kozmos, Antropolojik Kaos'la irtibatlandırılmadan, -Tanrısal yolda ilerleyen- bir “insânî düzen”in tesisi mümkün değildir. Nitekim, tarihteki bütün önderlerin fikriyâtı, kendi yerlerine geçecek adamların seçim (inisiyasyon) sistematüğünü (ve de “adam”lık kriterlerini) öngöremedikleri ve kuramadıkları için -önünde sonunda- iflâs etmiştir; ve/veya “ideoloji” mesâbesinde kalmıştır... Onun içindir ki, İnsan (Emek) Bilimi'ne eleştirel yaklaşanlar, -Panteist Zon bazında- “İnsâniyet” problematüğünün bir parçası veya bir problemi olarak telâkki edilir ve ona göre değerlendirilirler... İEB'nin, akademilerde geleneksel olarak kabul görmüş, ve otoritelerin sâhiplenmesi yüzünden de, spekülâtif -ekstra- değerler kazanarak dallanmış bulunan bilimsel disiplinlerin veya teorilerin tâkipçisi olmaması, onun bilimsel bir disiplin olmadığı anlamına gelmez. Ama aynı zamanda, “Tanrı kelâmıdır!” gibi bir teminât verilmediği için, “tevhid”ci (veya bütüncül) bir “bilimsel metodoloji” olmadığı hükmüne de varılamaz. Çünkü bir defa, inandırıcı olmak sâikiyle “kefil”ler, “teminât”lar göstermek yoluna girilirse, bunun sonu gelmez; ve de önce mûcize rivâyetlerinden “te'minat”, “Tanrı” varsayımından “kefil” göstermekle başlansa bile, aynı mantıkla insan giderek, Tanrı'nın bile “dağları, taşları” teminât gösterdiği iddiasına kadar tırmanabilir; Kuran'da yazıldığı gibi... Kaldı ki aslında, yukarıdaki sözkonusu -spekülâtif- kabuller, bilimi dallandıran “kastî işbölümü” şeklindeki altyapı ile, insanlığın oluşumunu unutturan “tanrısal didaktik öğreti” anlamındaki üstyapı'dan müteşekkil “târîhî toplumsal düzen”in -insanlara- empoze etmiş olduğu kanaatlerden veya zan'lardan başka bir şey değildirler... **Bugün geldiğimiz noktada ise, felsefeyi kategorik olarak dışlayan ve “söz”den (dolayısıyla Tarih'ten) öncesine kadar uzanan, “ölçü” ve “sâbite”lere bağlı bir bilim tanımına dayandığımız için, hiçbir tarihî devrin parçalanmış bilim anlayışına, ve de hiçbir “muarızla fikir pazarlığı”na mecbur değiliz artık...** Zirâ, ritmik davranışlar nasıl ki, bir “rezonans” olayı olarak insanları duygu birliği içine sokuyor, ve matematiksel mantık da, nasıl ki insanları aynı düşünce yoluna mecbur ediyorsa, İEB de, bütün seçilmiş insanları aynı duygu ve düşüncede birleştirecektir tabii ki... Bu noktada sâdece, insan bedeninin dayanıklı maddelerle yeniden yapılandırılınca kadar, üreme ve beslenme ihtiyâcının dayattığı -insânî disiplin dışı- hayvânî faaliyetlerin “parazit” etkisinden kurtulmak üzere, insan seçme (inisiyasyon) usullerinin geliştirilip uygulanması sözkonusudur; bir ön şart olarak... Yâni nasıl ki üniversite ve akademilerde talebeler, hocaların huylarına, bilim ve sanat dallarının -spesifik özelliklerinin- gerektirdiği kaabiliyet veya becerilere göre sınanarak seçiliyorlarsa, İnsan (Emek) Bilimi için de gençler, “insâniyet” kriterlerine göre ayıklanacaklardır... Onun için, İEB'ni anlayamayan ve/veya ona karşıt tavırlar içine giren kişiler, bizim için (İEB için) ancak, “denek” veya “araç” olarak bir değer ifâde ederler; aynen aşağıda görüleceği gibi... Yoksa bir “nezâket(!)” üslûbu ve bir “konuşma dokunulmazlığı” usûlüne binaen geliştirilip alabildiğine yaygınlaştırılan bir “politikacı” tip'inin, -çoğunlukta oluşmuş ve oluşturulan zan ve kanaatleri doğruluk ölçütü gibi empoze ederek- yaptığı mugâlâtalara itibâr etmek, fikir ve kavram kargaşasına çanak tutmaktan başka bir anlama gelemmez. Onun içindir ki, bir adamın çıkıp da, gâyet nâzik(!) bir üslûpla, ve de -usûlen- sözünün kesilmeyeceğinden emin olarak, uzun uzun mugâlâta yapmasına ve milletin beynini

yıkamasına göz yummak, insanlığa ihânettir aslında... Çünkü böyle mahlûklar, “iki kere ikinin dört etmediği” husûsunda dahî, uzun uzun nâzik(!) bir şekilde konuşup vaadlerde bulunarak, -adam yerine konulduğu vehmiyle gevşeyip yumuşayan- insanların zihinlerinde derin izler veya şüpheler bırakabilirler; “şeytan'ın ta kendisi” olarak...

Pratikte Neler Oldu!...

Bundan önceki 30. Tebliğ'nin vizyona girmesiyle beraber hiç ummadığım şekil ve şiddetlerde olumsuz tepkiler aldım... Bâzı genç arkadaşlar beni uyarırlardı, “Hoca, dinciler tarafından saldırıya uğramayasın; kendine dikkat et!” gibilerinden... Ben onlara, “olur mu öyle şey!” diyerek karşı çıksam da, yine de düşünürdüm “acaba bu uyarıyı yapanlar samîmi midir?” diye... Ama şimdi açıkça görüldü ki, “kapitalizm” denilen ideoloji canavarı (veya ahtapotu), bu hususta kullanabileceği dincileri -kolay- bulamıyor; da onun için, üzerimize Batılı, Atatürkçü geçinenleri göndermek zorunda kalıyor artık... Çünkü ne de olsa dinciler, saldıracakları insanları, “Allahsız” veya “Tevhid karşıtı” olup olmamak kriterine göre seçerler, son tahlilde... Zîra -Yahudi'lerin kavmîyetçiliğinden sarfınazar- bütün peygamberlerin esas amacının, bütün insanları tek bir Tanrı'ya inandırabilecek bir “fıkrî tevhid” etrâfında birleştirmek olduğunu -prensipten olarak- hepsi bilir... Onun için artık açıkça anlaşılıyor ki, “kapitalizm”in köpekleri, “**ya bir dîne mensup veya taraftarsın, ya da Allahsız'sın!**” ikilemini boşa çıkardığımız için fena telâşlandılar; hatta apıştılar. Çünkü bundan önce, dindar olduğun taktirde, bir imama uyuyordun; ki o imamın da parasını ve/veya toplumsal statüsünü kapitalistler belirliyordu. Hiçbir dîni kabul etmediğin taktirde ise, seni Allahsız (Ateist) îlân edip, dincileri tehdit unsuru olarak kullanıyorlardı üzerinde... Daha doğrusu, kapitalistlerle dincilerin insanlığı, -zımnî bir mutâbakatla- kumpasa soktukları bir düzende yaşıyorduk: Bir yandan kapitalistler -Şeytan rolünü oynayarak- “tüketim ekonomisi” vâsıtasıyla insanları günaha sokuyorlar, diğer yandan da dinciler, Tanrı'nın mutavassıtılığına soyunarak onları günahlarından arındırıyorlardı. Ve böylece de, günahkârlıkla tövbekârlık arasında gide-gele “şizoit”leşen insancıklar üzerinden, her iki taraf da nemâlaniyordu... Kaldı ki şimdi biz, yeni bir din kurulması ihtimâlini de -mantıksızlığını göstererek- ortadan kaldırdığımız için kapitalistler, daha da telâşlandılar. Zira onların indinde, yeni din'lerin ortaya çıkması veya uydurulması bile, gâyet mâkûl ve makbûl bir çözümdür; hayâtiyetlerinin korunması için... Yoksa aksi taktirde, yâni mistik bulanıklık giderildiği taktirde, -aslında “kazançlardan dolayı Tanrı'ya şükretme geleneği” sayesinde benzer veya senkronize davranışlar içine giren- insanlar üzerindeki fiilî otoriteleri ortadan kalkacak, ve de ideolojilerinin “insâniyet düşmanlığı” anlamına geldiği açık ve net bir şekilde ortaya çıkacaktır. **Çünkü aslında, beslenme ve üreme etkinliklerinden tamamen kurtulma amacıyla (tabu'larla) girilen insânî birleşme (tevhid) ve ilerleme yolunun, beslenme ve üremeyi -türlü çeşni ve sapkınlıklarla çoğaltarak- hayâtın başlıca amacı hâline getirmiş olan bir hedonist zihniyet (Kapitalizm) tarafından kesilmiş bulunduğu, ve de aynı zihniyetin insanlığı, birbirinin düşmanı (avı ve avcısı) olan fauna yaratıkları (hayvanlar) hâlinde parçalara ayırdığı, apaçık bir gerçektir.** Ve bununla birlikte, türlü oruç ritüelleri ile, “cinsel ilişki”ye meşrûiyet sınırları ihdas etmiş olan dinlerin ise, esas itibâriyle “tevhid”ci oldukları, ama sonradan gelişen şeytânî “kapitalizm” ideolojisi tarafından indirgenmiş bulunduğu da su götürmez bir gerçektir... *Hâl böyleyken, adamın biri 13 yıllık bir gaybûbetten sonra gelip de -hiç bir açıklama yapmadığı halde- “Google”daki popüler bilgilere dayanarak, İnsan (Emek) Bilimi'ne dil uzatmaya kalkarsa, hele ki bu şahıs, Asala terörünün etkin olduğu bir dönemde Dışişleri Bakanlığı'ndan istifa ederek, o sıralarda CIA Başkanı olan (Baba) George Bush'un departmanında çalışan Ermeni asıllı bir sekreterle evlenmiş bulunan bir -eski- diplomatsa, ve üstelik de kendisi, risk almaktan kaçınan “hedonist” bir karaktere sâhipse, tabii ki böyle biriyle olan, bu şekildeki bir ilişki, hiçbir “kişisel ilişki” kavramının muhtevâsıyla örtüşürülemez veya izah edilemez; ve de bana, insanlığı savunmak adına yüklenmiş olduğum görevimi hatırlatır. Ki dolayısıyla de, gereken cevaplar, -aracının iletmediği konular bağlamında- gereken düzeydeki muhâtaplara göre verilir...*

Fizik Bilimi ile Olan İlgim Hakkında...

Aslında ben fizik bilimine de -ve özellikle teorilerine- yabancı değilimdir. Çünkü bir defa üniversiteye, -o

zamanki moda deyimiyle- Atom Fizikçisi olmak üzere başladım. Ve de hâliyle, Küçükçekmece Reaktörü'nün kurucu ve yöneticisi olan değerli bilim adamı **Prof.Dr. Fahir Yeniçay** hocanın derslerine yöneldim. Ama bir süre sonra gördüm ki, Hoca bize habire “lehim”, “kaynak” yaptırarak pratik alışkanlıklar, beceriler kazandırmaya çalışıyor... Halbuki ben, teoriler öğrenmek ve teorik hayaller kurmak üzere şartlanmış bulunduğumdan, Fahir Hoca'nın eğitim usûlünü hiç tutmadım. Fiziğin deneysel kısmını, düzeneklerin plânlanması, ve de en fazla, kurulması aşamasına kadar ilginç buluyordum; ama âlet edevât kulanmak ve sinyalleri kaydetmek gibi işler çok sıkıcı geliyordu bana... Nitekim almış olduğum fizik derslerindeki bütün laboratuvar çalışmalarında, deneylerin çıktılarının alınıp kaydedilmesi işlerini daima, değişmez “deney” partnerim olan sevgili kız arkadaşım (Aysen) yapmış, ve de beni -bir koruyucu melek gibi- büyük bir sıkıntıdan kurtarmıştır... Fahir Yeniçay hocanın tabii ki, eli iş yapabilen becerikli talebelere, asistanlara ihtiyacı vardı; çünkü teoriyi pratiğe geçirmekti, O'nun işi... Onun için, “laboratuvar”ı en az, ve en “teorik” olan dersleri alsam da, Fahir Hoca'nın çalışmalarını daima yakından izledim; ki zâten, oğlu Hamit ile de iyi arkadaşık... Ve hatta hevesli fizik öğrencileri olarak, şurada burada (birahanelerde bile) toplanıp fizikteki buluşlar hakkında sohbet ettiğimiz ve birbirimize problemler sorduğumuz -ve bu arada bazı yeteneksiz hocalarla alay edip, onları yanlışla düşürerek gülmek için tuzak sorular hazırladığımız- bir grubumuz bile vardı. Ki mesela bir gün anlı şanlı bir Prof.'a, “gravitasyon” alanının hızını sormuştuk da, “tabii ki 300.000 km/sn; bundan daha büyük bir hız yoktur!” cevâbı üzerine uzun uzun gülmüştük; hiç unutmam... Ben bir süre sonra gördüm ki, fiziğin modern teorileri aslında matematikten başka bir şey değil... Mesela, sonsuz “seri”leri ve “matrix”leri bilmeden **Kuantum Teorisi**, bütüncül ve yapıcı (yaratıcı) olarak anlaşılamiyor, ve de kazanılan mâlûmât ancak, “deney çıktılarında istinâden tasarlanmış model ve uydurulmuş teşbihler” mesâbesinde, yâni sâdece, “ukalâlık yapmaya yarayan popülist bilgiler” seviyesinde kalıyordu... Onun içindir ki, ikinci yıldan sonra, -hemen hemen- bütün teorik fizik derslerini bitirip tamamen matematiğe yöneldim. Ama yine de “fizik”teki arkadaşlarımdan kopmadım. Çünkü, matematikçiler arasında samimi arkadaşlıklar ve gruplaşmalar, pek mümkün olmuyordu nedense... Ve yine nedense, matematikçiler, fizikçilere biraz tepeden bakıyorlar, dolayısıyla de fizikçilere antipatik geliyorlardı. Onun içindir ki ben biraz da, fizikçilerin matematik danışmanı gibi bir işlev görüyordum... 1960'ların başında Fahir Hoca'nın, önemli bir çalışmanın içinde olduğunu duyuyor ve hissediyorduk... Hoca ortalıkta “ruh gibi” dolaşiyor ve derslere de girmiyordu. Üstelik, alışık olunmayan bir uygulamayla, -hem de Bulgaristan'dan- bir yabancı asistan almıştı yanına... O Bulgar çocuk, arada sırada ortadan kayboluyor, ve bir süre sonra, hiçbir şey olmamış gibi ortaya çıkıveriyordu; ki bu kadar geniş bir “akademik özgürlük” anlayışı sergilemekle de, bizim kendisinden gıcık almamıza sebep oluyordu... Sonradan anlaşıldı ki, meğer Hoca ona -bir nevî- teknoloji câsusluğu yaptırıyormuş. Yâni bu asistan, hazırladıkları deney tüpünün aksâmını -bütünün ne olduğu anlaşılmasın diye- o zamanki Demirperde ülkelerinde (Çekoslovakya, D.Almanya gibi, nisbeten sanayileşmiş ülkelerde) parça parça yaptırıp getiriyormuş... Ve yaptıkları deney âleti de, Hidrojen elementinden -atomuna elektron katma anlamındaki- **Füzyon** olayıyla seri şok'lar (patlamalar) elde ederek, bir çark'ın çok ucuza ve de kirliliğe sebep olmadan döndürülebileceğini kanıtlamak amacını güdüyormuş... İst. Üni. Fizik Bölümü binâsının zemîninden 5-6 metre derindeki yeraltına gömülü olarak kurulmuş bulunan -ve içinde yedi, sekiz yüz bin voltluk kapasiteye sâhip bir **siklotron**'un yer aldığı- laboratuvarın bir ücrâ köşesinde muhâfaza edilmekte olan bu deney âletini ben gördüm. Ve de, yaklaşık bir metre uzunluğunda ve 15-20 cm çapındaki şeffaf bir tüp şeklinde ana gövdeye sâhip olan bu âletin çalışmasını, 1965-66 yıllarında büyük bir heyecanla izledim... Ve ondan sonra da, büyük bir “beyin fırtınası” yaşadık arkadaşlarla... Amerika'da bile yeni olan bu buluşun, fosil yakıtları tamâmen devreden çıkarıp, insanlığın ilerleme yolunda büyük ve devrimsel bir hamleye sebep olacağımda hepimiz müttefiktik. Kurduğumuz hayallere göre, Dünya'yı kan'a, katran'a ve is'e boğan “petrol” belâsından kurtulmanın eşiğine gelmişti insanlık... Artık, gâyet ucuz ve temiz bir enerji türü, insanlığın emrine âmâde bir şekilde beklemekteydi; ki böyle bir enerjiyi derhal devreye sokmamak, açıkça insanlığa ihânet anlamına gelirdi... Ama ne yazık ki, “petrol” denilen “karabasan”ın insâniyet üzerindeki ağırlığı ve tahakkümü, Şeytan'ın işbirlikçisi “kapitalist”ler eliyle bu “ihânet”i gerçekleştirdi; ve gerçekleştirmekte... Biz o günkü gençlik heyecânımızla, bu deneyin sanayi ve îmalâta taşınması için, -millî kapitalist olarak gördüğümüz- Vehbi Koç'tan destek istemeyi bile düşündük. Ama aracı olabilecek kişilerden bile direnç gördük; ki zâten o sıralarda “Koç” şirketler grubu, Dünya'ya -Anadol adında- yeni bir “petrol canavarı” kazandırmış olmakla övünüyorlardı... Ben bu konuyu son olarak, 1973 yılında “politik kaçkın” ve “sığınmacı” olarak bulunduğum Batı Almanya'da (Münih'te), Alman Sosyal Demokratları'nın soruları üzerine bir daha açtım; ve Füzyon olayından elde edilen güç ve enerjinin faziletlerinden uzun uzun

bahsettim. Ki o sohbet toplantılarında Amerikalı bir bayan (Linda) da vardı... Bir yıl kadar sonra patlayan “petrol krizi” sırasında bir de baktım ki, Amerika'dan zuhûr eden ve içinde sözkonusu “bayan”ın da bulunduğu ICLC (İnternasyonal Emek Komiteleri liderlerinin toplantısı) adındaki organizasyon, Füzyon Enerji'yi kampanya konusu yapmış... Ama tabii ki “petro-dolar” sisteminin kılı bile kıpırdamadı... Sonra da ben, bu “petro-dolar” sistemini, büyük bir leş'in üzerine üşüşmüş sırtlan, çakal ve akbaba sürülerine benzeterek, kendi kendime şöyle bir imaj çizdim: Nasıl ki son zerresine kadar kokmuş et parçaları tükenmedikçe, çakal ve akbaba sürülerini bir leş'ten vazgeçirmek mümkün değilse, “petro-dolar” zenginlerini de -tükenmedikçe- petrolden vazgeçirmek mümkün değildir. Çünkü onlar da, rutin hâle gelmekle bir nevi şartlı refleks oluşturmuş bulunan çalışma alışkanlıklarından, ve bunun -ağırlıkla lüks tüketim ve cinsel haz şeklindeki- getirilerinden, “can çıkmadıkça huy çıkmaz” meseli mücibince vaz geçemezler. Yavaş yavaş çevreyi ve dolayısıyla kendilerini zehirliyor olsalar da, bunu bir iki nesil süresince idrak edemezler; aynen hayvanlar gibi... Zirâ hiçbir didaktik öğreti veya öğrenim ile, “şartlı refleks” hâline gelmiş alışkanlıklardan kurtulabilmek mümkün değildir. Bir fikri okumakla -tatbik edebilecek gibi- öğrenebilmek için, ön yargılara ve saplantı şeklindeki alışkanlıklara sâhip olmamak bir “ön şart”tır...

Bize Ne Olduysa, 1960'lı Yılların Ortalarında Oldu!...

Yukarıdaki izahlardan anlaşılacağı gibi, 1960'ların ortalarına kadar Türkiye'de, özgür bilim adamları ve bilimsel tecessüse sâhip araştırmacı, sorgulayıcı gençler vardı. O zamanki istihbâratçılar, haberleri bizden sorar ve fikirlerimizi alırlardı Ama daha sonraları, bizim fikirlerimize hiç itibâr etmeyen ve sâdece âmirlerinin (ve dolayısıyla de Şeytan'ın) gör dediğini gören, yap dediğini yapan “mankurt”lar hâline geldiler. Ki böylece de Devlet'i, Millet'ten koparıp -üst düzey askerî bürokrasi ile birlikte- dış mihraklara bağlamış oldular. Yâni zevâhiri kurtarmak için oynanan “demokratik rejim” oyunu, bu bağımlılığın bir sonucudur aslında; yoksa sebebi değil... Çünkü bürokratlar, “ezber” öğretilerine yatkın ve alışkın bir kesimdir. Bunları -bir takım primlerle- bir yabancı dile özendirirseniz, “ölçü”lere, “kriter”lere dayalı “metodoloji” anlamında bir “bilim” eğitimi de vermeyince, o emperyalist ülkenin dilinde yazılmış -ve iyi reklâm edilmiş- olur olmaz metinleri hatmeden bürokratlar, kendi kendilerinin beyinlerini yıkar ve de “kraldan çok kralcı” kesilirler... Diğer yandan, 1950-60'lara kadar Atatürkçülük'le başedemeyen gericiler de, 1960'ların ortalarından itibaren, “II.Abdülhamid Han”larının işâret ettiği yoldan giderek, “İngilizce”ci dindarlar yetiştirdiler; aynen Mısır'da, Filistin'de, Irak'ta, Pakistan'da, Malezya ve Endonezya'da olduğu gibi... Ordu'muzda da aynı sıralarda, NATO'culuk ve “İngilizce” lisânı büyük prim yapmaya başladı. Ve en sonunda da, “akıcı İngilizce konuşan” bir komuta merkezinin oluşmasına yol açtı... Atatürk, gericilerle mücâdelesini, kendi tecrübe ve düşüncelerine dayanarak, ve de gerçek başkaldırı ve sapkınlıkları cezalandırmak sûretiyle, gâyet samîmi olarak sürdürmüştü. Halbuki “akıcı İngilizce konuşan Genelkurmay” yönetimi, -Atatürkçülük taslayarak- gericilikle mücâdele etmeye kalkarken, Amerikan taktiklerini takliden, **“önce provokasyon tertiple, sonra da bunu bahâne ederek istenilmeyen akımın mensuplarını likide et!”** plânları yapmış ve -yüzüne gözüne bulaştırmadığı zamanlarda da- uygulamıştır. Ancak ne var ki, “her derde devâ” plânlar üreten Amerika, “İngilizce”ci gericilere de, “ordu baskısından ve darbelerden nasıl kurtulunur” anlamında taktikler öğretmişlerdir. Ki böylece de Türkiye'de, -ülkenin iç dinamiklerini mahveden- bir **“tavşana kaç, tazıya tut”** politikası uygulamışlardır... 1964'ün baharında, Amerika'nın -tertiplendiği bir provokasyonu bahâne ederek- Kuzey Vietnam'a saldırmasıyla birlikte, bizler de “gözüaltı” olduk... Ben o sıralarda Ankara'da (ODTÜ'de) asistandım... Amerikan askerî misyonundan bir binbaşı riyâsetindeki “troup”un, bizi evlerindeki partiye çağırıp, sonra da -aralarında, hâlâ çok ünlü olan sanatçıların de bulunduğu “dam”larımızla birlikte, kalabalık bir grup olarak- gece kulübüne götürmelerini hiç unutmuyorum. Çünkü, bedâva viski bulduk diye alabildiğine içip gırgır, şamata yaptığımız o partideki bir teğmenin ısrarla, Amerika'nın Vietnam çıkarması hakkındaki fikrimi sorması çok dikkatimi çekmişti. Ki ben de en sonunda, “ne işiniz var o kadar uzak bir ülkede?!” diyerek kestirip atmıştım... Beni oraya götüren kılavuz(!), “Genelkurmay” istihbâratından mâlûlen emekli (müstâfi) bir binbaşının -çocukluk arkadaşım olan- İngilizce meraklısı, Amerikan hayrânı oğluydu... Yâni “kösemen”liği, bizim “Milli İstihbârat” unsurları yapıyordu; ki aynı “kösemen”ler bugün dahî hâlâ, benim gibi “kasabın bıçağından kaçanlar”ı, veya daha doğrusu “rûhunu teslim etmeyenler”i tâkip ve tâciz ediyorlar; psikolojik usûllerle yıpratılabilmeyiz diye... Aynı sıralarda değerli hocam, seçkin matematikçi (ve de Fen-Edebiyat Fak. Dekanı) **Cengiz Uluçay** da, Üniversite yöneticilerine **“bâri dînî bayramlarımızda asmayın şu**

Amerikan bayraklarını Üniversite'ye...” dedi diye, Erdal İnönü'nün çevirdiği bir entrikayla istifa etmek zorunda bırakıldı. Ve tabii, arkasından da ben... Ne garip bir tesâdüf ki, aynı sıralarda -“takunyalı” tâbir edilen- Turgut Özal da oralardaydı, ama Amerikan bayrağı altında “Müslümanlık” taslamaktan hiç de gocunmuyordu; her “koloni” ülkesinin müslümanları gibi... Ve o yüzden de, bu memlekette “Cumhurbaşkanlığı” mevkiine kadar yükseltildi; ve ondan sonra da, “Atatürk Cumhuriyeti”nin çivisi çıktı... Bu olaylardan sonra, mahkemeler ve hapishâneler dışında “müesses nizam”la (ve/veya kurumlarıyla) hiçbir ilişkim olmadı; ve de şu “Dejenere Cumhuriyet” devletinden 5 kuruşluk bir menfaat görmedim. Son olarak, şifâhen çağrılmam üzerine, İst. Teknik Üniversitesi, İnşaat Fakültesi'nde öğretim görevlisi asistan olmak için girdiğim sınavda, gâyet başarılı olmama rağmen, -gizlice yapılan yoklamada solcu olduğuma karar verilmesinden ötürü- İngilizce'min yetersiz bulunduğu bahânesiyle reddedilmem rezâleti sayılmazsa (Çünkü 1966-67 yıllarında, İTÜ'de, “İngilizce tadrîsat” telâffuz dahî edilmiyordu)... Bir de, 1968 yılının başından, güz imtihanlarına kadar, Balıkesir'de yaptığım lise fizik öğretmenliğim, nazar-ı itibâra alınmazsa... Ama buna mukâbil, aynı süreçte, atalarımın kalma büyük vakıflarımızın -aynı Devlet'in bürokrasisi tarafından- ite kopuğa yağmalattırıldığına da şahit oldum... Aynı sıralarda kurulan veya kurdurulan Türkiye İşçi Partisi'nin de -en azından bir “analiz” deneyi yapmak üzere- provokasyon olarak tezgâhlandığını şimdi çok daha iyi anlıyorum. Çünkü TİP'in kuruluşuna, bir çok tanıdığım kişiler ve arkadaşlarım katılmış ve bana da çağrı yapmışlardı. Ama ben “gerekçe” sorunca, “fakir fukaraya acıımıyormusun?!.. işte biz onlar için uğraşacağız” demişlerdi; ki benden de “acısam kendime acırım!” diye ters bir cevap almışlardı... Gerçekten de o partiyi teşkil eden unsurlar: 1) Kürtçüler, 2) İşçi çobanı olmak isteyen fırsatçılar, 3) Ezilenlere acıma hisleriyle meşbû, romantik gençler, 4) Şöhret ve kariyer peşinde koşan oportünist aydınlardan ibâretti; şâyet, gençliklerinde travmatik baskılara mâruz kalarak, iktidar mercileriyle -psikolojik- bir inatlaşma içine girmiş olan, ve de giderek, inatlarını ideal hâline getirmiş bulunan bazı öncülerini saymazsak... Aslında bütün bu grupların ortak -ve taktiksel- davranış özelliği, “birilerine (güç odaklarına) yaranmak üzere, birilerine karşı olmak”tan başka bir şey değildi. Ki nitekim bunların da karşılıklarına -panzehir olarak- “Allah'a yaranmak için, saldıracak Allahsız arayan” yobazlar çıkarıldı... Ben bu insanları gâyet samimiyetsiz, bilgisiz ve ezberci olarak görüyorum, ve hatta konuşmaya mecbur kaldığım durumlarda, fizyolojik dengemi (veya kimyâmı) bozacak kadar itici buluyordum. Sosyalizme -ve hatta Komünizme- karşı hiçbir ön yargısı bulunmayan bir genç olarak, bu kadar yadırgadığım bir akım, herhalde bu ülkenin kendi tarihî ve sosyal şartlarından “neşv-ü nemâ” bulmuş olamazdı. Ki nitekim, yarattığı kargaşayla da, öyle olmadığı anlaşıldı. Kaldı ki, amaçladığı “sosyo-ekonomik” düzenin ilk ve en büyük tatbîkâtı olan Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle de “Marksizm” ideolojisinin bile provokatif olduğu ortaya çıktı... Çünkü onlar, insanlığın ve/veya insan aklının, “denemeyanılma” etkinlikleriyle ortaya çıktığını veya çıkarıldığını sanıyorlardı. Yâni insan adayını primatların, bir “insanlaşma” tasavvuru veya öngörüsü taşıdıklarını, ve dolayısıyla de o hedefe yönelik olarak gösterdikleri amaçlı davranışlar (arayışlar) içinde akıllandıklarını düşünüyorlardı. Ve aklın da esâsının “ratio(rasyo)” veya “kıyas(nisbet)” olduğunu zannediyorlardı; bütün hayvanlarda “tefrik” kaabiliyetinin olduğunu unutarak... Ki bu “sû-i zann” da, dincilerin “yaratıcı Tanrı” kavramının muhtevâsıyla örtüşüyordu. Çünkü dindarlara göre, Tanrı da insanı özene bezene tasarlayarak, -aklı ile birlikte- tam teşekküllü olarak îmal edip Dünya'ya göndermişti. Yâni buradan anlaşıldığına göre, insanı yaratmadan önce, bir öngörüsü veya “model”i vardı Tanrı'nın da... Dolayısıyla de “insan”ı, bir “şirket” îmalâtı olarak ortaya çıkarmış oluyordu; ki nitekim “Şeytan” da, -Tanrı îmalâtı denilse bile- giderek, insan üzerinde tasarruf hakkına sâhip olmuştu... Demek ki son tahlilde Marksistler, insan adayını primatların kafasında, “insanlaşma” tasavvuru yapabilen -apriori- bir akıl varsayarlarlarken, dinciler de Tanrı'nın, insanı “akıllı hayvan” şeklinde öngörerek (tasarlayarak, örnekleyerek) îmal ettiğine inanmışlardır. Yâni her iki halde de, maddi olayların içinden oluşmayan, apriori varolmuş bir -metafizik- “akıl” varsayılmıştır. Ve bu “paradigma” aynîyeti yüzünden de, yüzeysel -taktik- konularda farklılıklar, karşıtlıklar icat edilerek, bir antagonist (kısır) çelişkinin içine girilmiştir... Halbuki 1965 yılından itibaren yaptığım uyarıya istinâden, insanın hayvanla olan maddi -kategorik- farkı düşünölmeye ve aranmaya başlansaydı, çok daha önce bu farkın bir kaos mahsûlü olduğu, yani bir “kaotik fark” olduğu anlaşılabilirdi diye düşünüyorum... Ama ne yazık ki, o, sosyalist veya ilerici geçinenlerin içinde, tabii bilimlerden tek bir teoriyi bile bîhakkın bilen birine rastlamadım. Onlar ancak mecâzî sözcük veya kavramlarla örölmüş “retorik” kalıpları ezberleyip çağrışımlarla düşünebiliyor, ve de aynen şâirler gibi hamâset yapıyorlardı. Halbuki bir bilimsel rotadan sapma göstermemek için bir insanın, tabii bilimlerden en az 3-4 tane teoriyi avucunun içi gibi (çıkarsama yapabilecek gibi) öğrenmiş veya kavramış olması gerekirdi. Çünkü bir binâ veya makine yapmak için bile,

fizik ve matematikten anlamak gerekirken, nasıl olurdu da ideal bir düzenin, ideal insanlarını yetiştirmek husûsunda, felsefî ve politik muğâlâtarlar yeterli sayılabilirdi?!.. Meselâ bir ara, “Aristo Mantığı aşılmıştır” ukalâlığı ve polemiği moda olmuştu da, ben de “Aristo Mantığı, Russell Paradox'un keşfiyle aşılmıştır” diyerek bu paradox'un vülgarize (sözel) ifâdesini koymuştum ortaya... Hiç unutmuyorum, o kısacık metni bile -değil anlamak- ezberleyememişlerdi de, o tür ukalâlıklardan vaz geçmek zorunda kalmışlardı. Halbuki Russell Paradox'u anlayabilselerdi, onu kaldıran “Well-Ordering Principle”ın gerekliliğini ve dolayısıyla “akıl”ın esâsının rasyo veya kıyas değil “sıralama melekesi” olduğunu da öğrenebileceklerdi... O tür bir ukalâlık modası, bilgiçlik yarışı ve kavram kargaşası, şimdi de “kaos” terimi üzerinden başlatıldı; insanlığın da bir kaostan neşet ettiğinin anlaşılması tehlikesine karşı... Yâni kapitalistler aslında, “Antropolojik Kaos”un bir problematik hâline getirilmesiyle, insanlığın kendi kendini yönetebilen, oto-dinamizm sahibi müstakil bir organizma şekline yükselmesinden korkuyorlar; kendilerine lüzum kalmayacak diye... Ve onun için de “kaos” terimini, kargaşa veya karışıklık olarak anlaşılan, ve dolayısıyla, “çoban” veya “otorite” kavramlarını çağrıştıran bir muhtevâyla kavramlaştırmaya çalışıyorlar. Yâni bu önemli ve câzip kavramı, -tek tek problemler çıkararak çözmek üzere- bir “problematic” hâline getirmek yerine, kavram kargaşası yaratmak için kullanıyorlar. Çünkü kapitalist zihniyetin amacı ve art niyeti, insanlarda kafa karışıklığı yaratıp, onları -en geniş anlamda- birbirleriyle kıyasıya rakâbet eder veya didişir hâle getirdikten sonra, “kartları yeniden karıp dağıtmak” veya “zarları yeniden atmak” anlamında yeni düzenler (!) veya “parti”ler tertiplemdir. Ve böylece de, yeni bir -boş- umut ve şevkle, insanların yeniden gayrete gelmesini sağlamaktır. Çünkü son tahlilde, “yemleme”yi yine kendileri yapacak, ve -hayvanın türünden sarfınazar- “sürü”nün insiyâkî (içgüdüsel) yönelişlerini yine kendileri âyarlayacaklardır... **Halbuki “kaos” kavramı esas itibâriyle, düzenlenmesi gereken bir karmaşa veya kargaşayı değil, eski düzenin dağılıp yok olmasıyla birlikte, -eskinin prensiplerini, kânunlarını inkâr eden- yeni bir düzenin doğuşunu ifâde etmektedir...** Onun için, “Russell Paradox” gibi olmasın da, bu sefer şu “kaos” kavramı iyi anlaşılın artık...

“Kaos” Kavramı, “Zar Atan Tanrı”yı Değil, “Tanrılaşan İnsan”ı Anlatır Aslında...

KAOS aslında büyük bir Grek tanrısı... Öyle ki Zeus ve Kronos gibi -bildiğimiz- büyük tanrıların bile babaları oluyor kendileri... Bu sözcüğün felsefî terim olarak anlamı, “boşluk” demek... Ama “kaos” teriminin, sözel olarak yapılabilen -en bilimsel- yaklaşık tanımı, **“hiç bir disiplinin bulunmadığı hâl”** veya **“hiç bir niteliğe sâhip olmayan nicelik”** gibidir... Onun için de, “boş” sözcüğü, bir “mekân”ın niteliği olduğundan, ve/veya “mekân”ı çağrıştırdığından dolayı, bilimsel bir terim olarak “kaos”u anlamlandıramamaktadır... Diğer yandan fizikçilerin, geometrik bakışla ihsas ettikleri bir “kaos” tanımı da “hiç bir boyuta sâhip olmayan ideal nokta” anlamındadır. Ama bu bile, “yok”luğu çağrıştırmakla, insan zihninde, bir niteliğe dönüşerek, “yok olan varlık” gibi absürt önermeler oluşturmaktadır... Aslında “kaos”un civârında bile, nitelik ve nicelik farkının ortadan kalktığını, Kuantum Teorisi'nden gâyet iyi biliyoruz; ama bunun sözel veya felsefî olarak ifâdelendirilmesinin, gramer ve felsefe sistemlerinin iç mantıkları mûcibince imkânsız olduğunu da biliyoruz. Çünkü zihnimiz ve düşünce faaliyetlerimiz kozmosun ürünüdür; ama “kaos”, kozmosun dışındaki bir kavramdır. Onun için de, “kaos”un en akli argümanı, “kozmos'un -limitleri- ötesindeki transandantal bölgeyi işâret etmek” anlamında ifâde edilebilir ancak... **Bilindiği gibi -her- “kozmos”, biri kemmiyyet, ikisi keyfiyyet olmak üzere üç temel unsurdan teşekkül eder; ki bunlar, “varlık (madde)” kemmiyyeti ile “zaman” ve “mekân” keyfiyyetleridir.** Bu da demektir ki, hareketsiz bir “kozmos” düşünülemez; ve de “varlık” demek “hareket eden şey” demektir. Hareket ise, hem zamanın hem de mekânın fonksiyonu olduğundan, ancak bir “dalga” olarak tezâhür edebilir; ki dolayısıyla de, bütün cisimler, kendilerine refâkat eden bir dalga ile birlikte varolabilirler. Öyle ki, mesela büyük kozmik cisimleri (yani astronomik gök cisimlerini) bile gözönüne alsak, onların dahî “yörünge” denilen dairevî veya eliptik hareket güzergâhları vardır; ki bunlar da aslında, “duran yarım dalga”lardan başka bir şey değildir. Yâni -kaotik bölgede olduğu gibi- Fizikî Kozmos'ta da, düzgün bir doğru boyunca (lineer) hareket, veya başka bir deyişle, dalga boyu sonsuz olan bir hareket mümkün değildir; veya “mutlak durgunluk”la eşdeğerdir. Kaldı ki zâten, -mutlak olarak- duran bir cismi harekete geçirmek için de, sonsuz büyüklükte bir itici güce, veya sonsuz sayıdaki impulsif etkilerin -integral-toplamına ihtiyaç vardır; teorik olarak... O halde demek ki, Fizikî Kozmos'ta, “duran cisim” kavramı da, “bir doğru rotada hareket eden cisim” kavramı da, “Kozmos”un üst limit kavramıdır; ve bu “absürtlük”

sınırından sonra “kaos” başlar... Fizikî Kozmos'un alt limit noktası da “ışık hızı”dır; ki bu hıza çıkarılan her cismin kütlesi sonsuz olur; Einstein'ın kütle formülüne göre... Böyle bir absürtlüğün başladığı bu noktadan itibaren de, “seyyal madde” tasavvurlarıyla birlikte, alabildiğine küçük kemmiyetlerin (kütlelerin) ihtimâlî enerji yoğunlukları ve konum ölçümleri problematiği çıkar ortaya, Kuantum Teorisi adıyla... Ve bu mikrokozmos âleminde (Fizikî Kaos'ta) artık kemmiyet (nicelik) ve keyfiyet (nitelik) farkı da ortadan kalkar. Ve de Plank denkleminde görüldüğü gibi, kemmiyetler (momentum'lar), keyfiyetlerle (dalga boyları'yla) ölçülebilir hâle gelir... Aslında Fizikî Âlem gibi, bütün âlemlerin de yapı taşı, “varlık ve dalga” dualitesidir. Ve bu meyanda, Biyolojik Âlem'de de, “bio-ritm” adı verilen bir titreşimden -yani dalgadan- bahsedildiği mâlûmdur... Ancak İnsanlık Âlemi'ne gelindiğinde, “becerisel hareketler=performans=iş” ile, bunun şevkle veya lâyıkıyla yapılmasını sağlayan, dolayısıyla de harcanan enerjiyi en verimli hâle getiren bir “çalışma temposu” veya “iş ritmi” olarak ifâde edilir bu dualite... Bu Âlem'deki sınırı belirleyen - “ışık hızı” mütekâbili- kavram ise, her türlü çalışma temposunun frekansını aşan ve sûfilerin “zıkr” adını verdiği “meditasyon ritmi”dir. Bu ritme ulaştıktan sonra insan, bütün alışkanlıklarından ve bunlarla ilgili çağrışımlardan kurtularak içine döner (murâkabe'ye varır), ve ondan sonra da, tam bir sükûnete (durgunluğa) girmek sûretiyle “düşünce” moduna geçer. Ki böyle bir “yaratıcı düşünce” hâlinde, hiçbir teknolojik düşünce kalıbına (kemmiyet'e) yer yoktur; sâdece “seçme” ve “sıralama” gibi keyfiyetler sözkonusudur artık... Demek ki bütün âlemler (Fizikî, Biyolojik ve Antropolojik âlemler) boyunca devam edip gelen, ve âlemler arası birlik ve bütünlüğü sağlayan bir “dalga” keyfiyeti, son aşamada gelmiş ve insan beynine çarpıp, oradan “sıralama melekesi” şeklinde yansıyarak -teknoloji vâsıtasıyla- geri dönmüştür; dönmektedir. Çünkü, insan beyninin yaptığı “seçme-sıralama” operasyonları, önce mağara duvarlarına, taşlara tuğlalara resim ve yazı olarak, sonra da kâğıtlara, bilgisayarlara bilimsel formüller olarak kaydedilmiş, ve bu kayıtlardan yapılan çıkarsamalar da, teknoloji vâsıtasıyla, bütün âlemlerin değiştirilmesi ve/veya dönüştürülmesi amacına mâtuf aktiviteler hâlinde geri dönmüştür/dönmektedir... O halde yaratıcı (Tanrısal) kaos artık insanın zihnindedir. Yâni insan, hayvânî (içgüdüsel) reflekslerinden ve becerisel alışkanlıklarından kurtulmak üzere bütün yaşam (günlük hayat) ritimlerinden daha yüksek bir frekansla titreştikten sonra durgunluğa geçtiğinde, artık yaratıcı “kaos” onun zihninde demektir. Çünkü insan, bütün kararlarını ve buluşlarını, “ışık hızı”na yakın bir süratle yaptığı sayma, sıralama (ve seçme) operasyonları sâyesinde gerçekleştirmektedir. Üstelik bu hasletini, -şimdilik “bilgisayar” dediğimiz- inorganik organizmalara da intikal ettirebilmektedir. **Dolayısıyla de artık anlaşılmaktadır ki, insan, olasılık oyunları ile âlemleri yaratmış ve yaratmakta olan bir -oyunbaz(!)- Tanrı'nın passif bir gözlemcisi ve taklitçisi değil, bizzat -zihninde- olasılık operasyonları yapan, ve çıkan sonuçları da teknolojiyle realize ederek, âlemleri istediği gibi dönüştürüp idâre eden (edecek olan) bir “Tanrı tecelliyâtı”dır...** O halde demek ki bugün, herhangi bir “işçi”yi ve hatta “yönetici”yi bile, sunî olarak yapabilecek seviyeye gelmiş bulunan insan bilinci, hem bunu gerçekleştiriyor, hem de buna paralel olarak ciddi bir “nüfus kontrol” mekanizması tesis edemiyorsa; üstelik de tam tersine olarak, “seks”i ve üremeyi teşvik etmekle, Dünya'nın ve insanlığın bütün disiplinlerini bozuyorsa, bunun tek sebebi, “Şeytânî bir düşünce sistematigi” olan “Kapitalizm”dir... Çünkü “pure” bilimlerdeki gelişmeler, yemeye içmeye ve “seks”e ihtiyaç duymadan düşünen -inorganik maddelerden îmâl edilmiş- yapay beyinler (bilgisayarlar) ortaya koyarken, ve dolayısıyla de niteliksiz insan popülasyonunun likide edilmesine olanak sağlarken, kapitalist yatırımcılar bunları, “insanlara, nasıl daha fazla yedirir içirir ve seks yaptırırız?!” sualine cevap aramak yolunda -yâni “hak” yolunun tam ters istikâmetinde- kullanılmaktadırlar. Ki bu da ortaya, katastrofik bir antagonizma tablosu çıkarmaktadır. Bu antagonizma, “Yahudilik” denilen dînî mentalitenin bir ürünüdür. Yâni bir bakıma, peygamberlerin korktukları başlarına gelmiş, ve Şeytan, hem doktrinlerini hem de ümmetlerinin yönetimini (güdümünü) eline geçirmiştir. Şâyet insanlık, ayılıp da (veya dirilip de), dinlerin ve/veya dinsel doktrinlerin aşılması ve etkisizleştirilmesi gereğini idrak edemezse, korkulur ki, peygamberlerin “kıyâmet” kehâneti, Şeytan'ın liderliğinde gerçekleşecek, ve de insanlık yok olacaktır; bir “metafizik cennet” hayâli uğruna... Çünkü, bir “Yahudi kapitalist şeytan” müdâhalesi (yatırım'ı) olmasaydı, hiçbir zaman bir matematikçi, bir fizikçi, ve de bir bilgisayar uzmanı ile bir ekonomist, biraraya gelerek “tüketimi nasıl arttırırız” anlamındaki -abuk- bir problem üzerinde çalışmazlardı. Ve de buna paralel olarak, -insanlığın dışındaki bir tanrı olasılığına karşı- “Teistler” ve “Ateistler” diye ikiye ayrılıp birbirlerini yemezler, kaliteli insan seçilimi (ve üretimi) konularında, hep birlikte kafa yorarlardı... Meselâ -bizimkilerin de angaje olduğu- bazı Batılı enteller, Fizik uzmanlığına, özellikle de “Kuantum Teorisi” eksperliğine(!) özenerek ve soyunarak Fizikî Mikrokozmos'daki belirsizlikleri, “Tanrı'nın oyunu” olarak anlayıp, kızgınlıklarını Ateizm'e sapmakla ifâde etmektedirler; “tavşan dağa küsmüş de, dağın haberi olmamış” gibi komik durumlara düşerek... Ama aynı belirsizliğin ve disiplinsizliğin, bizim zihnimizde, algı

objelerinin -ve/veya hâricî kayıtlardaki mütekâbillerinin- permütasyon ve kombinasyonlarının sürekli olarak yapılmasıyla determinizm'e (kararlılığa) ulaştığını anlayamamaktadırlar; bilimdeki dallanmadan ötürü... Ve dolayısıyla de, dincilerle, -bizim dışımızdaki- bir tanrının “varlığı-yokluğu” üzerine, kısır (skolastik) tartışmalara girerek, “kayıkçı döğüşü” anlamında politika yapmaktadırlar; aynı tüketim (zıkkımlanma) ekonomisi zemîninde... **Onun için, Batılı enteller ile bizdeki çömezleri artık, bize akıl vermeyi bıraksınlar da, kendi “spesiyalist” bilimcilerine, “at gözlükleri”ni çıkarmalarını salık versinler... Yoksa Batı Medeniyeti'nin, -bütün “zevâhiri koruma” çabalarına rağmen- gerçek bir “sivilizasyon” olmaktan çıkıp, “banker-asker” kompleksinin güdümünde sürdürülen bir “Global İrticâi Düzen” olmaya doğru evrildiğini anlayanlar gittikçe artacak, ve de, Halk Ordusu niteliğini kaybetmemiş diğer bütün silâhlı kuvvetler, insanlığın kendi mecrâsında gelişmesi için gereken “koruma görevi”ni ifâ edeceklerdir herhalde...**

Ali Ergin Güran: 05/11/09